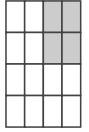

Kriza ljudskog identiteta

Medij - Rubrika: DANAS - Kultura
 Datum: Uto, 09/11/2010
 Površina članka: 203cm2
 Strana: 18

Zemlja: Srbija
 Autor: Milca Zajcev
 Deo: 1/1

Kriza ljudskog identiteta

Milica Zajcev

KRIZA

ERGstatus teatar

PSI

UK „Vuk Karadžić“

Osnivač igrackog pozorišta ERGstatus, koreograf i kostimograf Boris Čakširan je svojim novim koreoprojektom (poslednjim koji je bio predviđen u programu iznenadno ukinutog Beogradskog plesnog centra pri Ustanovi kulture „Vuk Karadžić“) na osoben način razradio ideju o krizi ljudskog identiteta u vremenu sadašnjem. Plesom savremenog opredeljenja, oporim i snažnim, primorao je da se zapitamo da li ljudi stavljeni u poziciju napuštenih pasa dobijaju njihovu prirodu i narav. Odgovor koji se nudi ukazuje da oni tada ljudsko društvo zasnivaju na kulturi nasilja, koje postaje credo bivstvovanja u novostvorenoj zajednici, a ljudsko pseći divlji čopor ga predaje budućim generacijama.

Iako smo dosad u Čakširanovim plesnim predstavama goto-

vo uvek razaznavali toplinu humanosti, ovog puta, uz iskreno iznenađenje, saznali smo, razume se u pozitivno vrednovanom smislu, koliko njegova postavka može postati sociološka analiza dramatičnih posledica, koje proizlaze iz nepobitnih činjenica da se nasiljem uzvraća na čovekoljublje i toleranciju.

U razradi ove, možda, najaktuelnije teme u našem društvu Čakširan je imao vrsne saradnike: kompozitoru višeslojnog zvučnog izraza Aleksandru Đokić, koreografa-saradnika Bojanu Mišić i video radove Andriane Lubine i

Borisa Zemljačenka. U uvek prikladno osmišljenim kostimama (crvene i crne boje) samog Čakširana i maskama poznatih nasilnika koji su ostavili krvave tragove kroz istoriju, izvođači ove upečatljive igracke predstave su stvarili niz brižljivo autorskih postavljenih plesnih minijatura, koje svaka za sebe, a i u harmoničnom zajedništvu, nepokolebljivim odbijanjem svega plemenitog, ispituju našu sopstvenu savest.

Jovana Rakić-Kiselčić je bila gipka, divlja i lukavo osvetnička, posebno u sceni sponzorke koja lažima zavarava naivne, Jelena Stojiljković je u svim pasažima svoje igre pokazala kako se od umiljate jedinice postaje nasilničko biće. Stojan Simić, kojeg pamtimo iz predstava „Kriva za Gausa“ i „Reset“, kao igrač i partner izuzetno je napredovao. Svojim izražajnim telom, iako igracki nije obrazovan, on je spretno usvajao nimalo jednostavne koreografske zahteve, da bi pokazao da umetnička igra ne traži isključivo ni, sluh, ni glas, koje on ne poseduje, već posvećenost, kojom se, kao što to on čini, donose snažne plesne kreacije kojima se mora verovati.